

((إِنَّا لِلّٰهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ))

مصیبتی به عظمت عاشورا

صمدی آملی چه می گوید؟

یک مقداری باید ترس داشت قبل از اینکه ماها بریم بهشت می بینیم یزید و اینها رفته اند... باید دوره تفسیر آنفسی درست بشه بعد این درمیاد و لذا یه وقتی هم آقا (یعنی حسن زاده آملی) می فرمودند که نمی توانیم آنی که داریم بگیریم اگه بگیریم ما را بیچاره می کنند، بله راست میگه، الان مردم بشنون تو خیابون، حرف حق هم هست خودمون هم میگیریم و حقّه، حالا اگر برود چیکار میکنه؟ همه لعنت می کنند.

همه می خوان ایشون (یعنی یزید و اینها) را دورش کنند، جناب سیدالشهداء داره ایشون را میکشه میاره... ما همه، همه یعنی کلّ عالم، همین جور دست به دست می دیم این آقا را دورش کنیم، جناب سیدالشهداء می گوید نه بذار بیاد، چرا دورش می کنی؟... توجه داعی داری که جلوی دیگران را ببندی؟ چرا تنگ نظری؟

از طرفی هم اینها هرکاری کردن، دین خدا و ناموس خدا باقی ماند یعنی چیزی نشد که اینها ضربه به ناموس خدا بزنند اتفاقاً شاید اینها فردای قیامت بگویند شما این قدر خواستید ما را دور کنید، ما را دور کنید خوب اگر ما نبودیم شما این همه مؤمن کجا بار می آمدید؟ من باعث شدم شما به کمال برسی. حالا که من باعث شدم توبه کمال برسی، چرا این قدر تنگ نظری نمی گذاری من یک مقدار جلو بیا. یک وقت می بینی جلوی ما می ایستند همون ها برهان اقامه می کنند.

الان چقدر ما باید متشکر شمر و عمر سعد باشیم؟ الان مردم چقدر دارن به خاطر امام حسین به کمال می رسند؟ خوب اگر شمر اون روز آقا را رها می کرد تمام می شد می رفت، خوب آقا چی می شد مثلاً؟ نتیجه اش این بود که برمی گشت به مدینه و همان مردم مدینه؛

حالا چه فرقی می کند چهار روزی عمرشون اضافه تر بشود؟ این مقداری که بودن مگه چند تا ساخته شد؟ فقط تنها چیزی که هست اینکه به استقبال بریم و ۱۰ میلیون جمع شویم که بله آقا آمدند، الحمدلله از مرگ درآمدند. او از مرگ درآمد و آمد، سنّ ۶۳ سالشون می شد مثلاً ۷۳ سال، نتیجه چی می شد؟ جناب نوح بیچاره ۹۰۰ سال زحمت کشید ۷۰ نفر گیر آورد، جناب سیدالشهداء را

شمر شهید کرد، ایشان ۷۱ نفر چیه آقا؟ الی یوم القیامه همین جور دارن میان.

باشد شما بگویید این را دور کنید چون تولی و تبری هست دیگه، بعد می بینید که این تولی و تبری ابتدایی است، این اینجاست حالا (یعنی روز قیامت) که اصلاً رحمة للعالمین است دیگه تولی و تبری نیست این الان این پایین است بعد می بینید همه روز قیامت می گویم خوب حالا درسته، حق شمر هم هست که این همه بالا بیاد برای اینکه ایشون باعث شد ما این همه آمدم اینجا.

توضیح: فایل صوتی این جلسه او، در فضای مجازی موجود است و با یک جستجوی بسیار ساده، قابل دسترسی می باشد.

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين و صلى الله على محمد وآله الطاهرين
ولعنة الله على أعدائهم أجمعين

اصل قرار دادن ظلم و ظالمان به عنوان عامل هدایت، انحرافی عظیم است که تبعات آن نه اندک اندک، بلکه به یک باره آشکار می شود زیرا

اگر قرار بر این باشد، اصلاً روز قیامت برای چه برپا می شود؟ مگر روز قیامت «یوم الحسرة»، «یوم الفصل»، «یوم التغبان» نیست؟ اگر در محکمه الهی همه بازخواست نشوند و براساس کارهای نیک و بد، مستحق ثواب و عقاب اعلام نشوند و قرار به جدا شدن نیک و بد نباشد، اصلاً بهشت و جهنم برای چیست؟ و روز قیامت و برپایی آن به چه قصد است؟

و اگر قاتلان و ظالمان به اهل بیت عصمت، خاصه قاتلان سید الشهداء در آتش جهنم مخلد و جاوید نباشند، چه کسی قرار است جاوید در آتش باشد؟

و اگر قاتل امام حسین راهی به بهشت داشته باشد، سایر کافران و ظالمان و مشرکان، به طریق اولی به بهشت راه دارند زیرا ظلمی که آنان مرتکب شدند، هرگز و هرگز به پای ظلمی که بر اهل بیت علیهم السلام روا داشته شد، نخواهند رسید!!! که اگر چنین نباشد خداوند «نعوذ بالله» عادل نخواهد بود زیرا

یزید را به بهشت می برد و دزد را در آتش می سوزاند!!! کدام عدل چنین حکم می کند که رأس شقاوت مندان دو عالم، به بهشت راه یابند و سایر گناه کاران در جهنم بسوزند؟!...

کسی که ظلم ظالمان را فیض بداند و باور داشته باشد شمر با کشتن امام حسین، هم خود حضرت را به فیض رساند و هم موجب هدایت عده ای بسیار شد و در آخر خودش هم به فیض خواهد رسید، در حقیقت قائل به حَقانیت تمام ظلم ها شده است^۱ و معتقد است اگر صدای هل من ناصر امام حسین بلند شد، به دلیل ظلمی بود که برایشان روا داشته شد و اگر ظلمی در کار نبود، نصرت طلبی نبود و گوینده لبیک هم در میان نبود، پس عامل هدایت، ظلم و ظالم است زیرا ظلم، همان عامل اصلی برای هدایت لبیک گویان به ندای مظلومان است؟!...

در حالی که آیات بسیار از قرآن کریم و خیل احادیث معصومین علیهم الصّلاة و السّلام، خداوند را هدایت گرمی دانند و سبب و وسیله هدایت را آیات الهی، اولیاء الهی، انبیاء و اوصیاء الهی معرفی می کند و نه ظلم و ظالم...

اصلاً وقتی برای امام حسین علیه السّلام چنین گفته شود، برای سایر اهل بیت اطهار علیهم السّلام خاصّه حضرت زهرا سلام الله علیها هم که در ایّام شهادت آن بزرگوار هستیم - قابل تعمیم است. روز قیامت ابوبکر و عمر هم می توانند جلو بیایند و بگویند ما باعث شدیم شما برای حضرت فاطمه گریه کنید و هدایت شوید پس ما هم می توانیم به ایشان نزدیک شویم. قنفذ غلام ابوبکر هم می تواند نزدیک شود مغیره بن شعبه هم می تواند نزدیک شود...

امام سجّاد علیه السّلام می فرماید: كُلُّ يَتَقَرَّبُ إِلَى اللَّهِ عَزَّوَجَلَّ بِدَمِهِ هَمَكِي (کسانی که در کربلا امام حسین را کشتند) به وسیله ریختن خون امام حسین علیه السّلام، نزدیکی به خدا را می جستند.^۲

یعنی امام حسین علیه السّلام را قربة الی الله کشتند، این ها هم از آنان هستند که می گویند برویم امام حسین را بکشیم به فیض الهی برسیم، یعنی اگر روز عاشورا بودند، به جای اینکه بروند و پشت سر امام حسین علیه السّلام قرار بگیرند و شهید شوند، امام حسین را می کشتند و می گفتند: من امام را به فیض می رسانم دیگران را به فیض می رسانم و خودم هم عاقبت به فیض می رسم.

و به این کار اعتقاد دارند یعنی اگر دستشان به امام زمان هم برسد حضرت را می کشتند و معتقدند اگر

۱- چنان که در سخنانش به این مطلب اذعان دارد و در صدد است اصل و برهان ارائه داده و سپس بر مصادیق تعمیم دهد.

۲- الخصال: ج ۱ ص ۱۶۸ ح ۱۰۱ و الأمالی شیخ صدوق: ص ۴۶۲ مجلس ۷۰ ح ۱۰.

امام زمان را بکشند، باعث می شوند همه به فیض برسند؛ این باورها، صراحتاً در مخالفت با آیات قرآن کریم و احادیث اهل بیت عصمت علیهم السّلام است و جزهواهای نفسانی و الهامات شیطانی، هیچ پشتوانه ای ندارد... این سخنان ابلیس لعنه الله است که از زبان اولیاء او جاری می شود، خداوند می فرماید: «وَإِنَّ الشَّيَاطِينَ لَيُوحُونَ إِلَى أَوْلِيَائِهِمْ لِيُجَادِلُوكُمْ وَإِنْ أَطَعْتُمُوهُمْ إِنَّكُمْ لَمُشْرِكُونَ» سوره انعام آیه ۱۲۲ یعنی همانا شیاطین بر پیروان خویش وحی می کنند تا با شما مجادله کنند و اگر از آنان پیروی کنید، به یقین مُشرک خواهید بود»؛

اینان همان شیطانی هستند که اهل ایمان را وعده به نداری می دهند و به دل سوزاندن برای دشمنان اهل بیت امر می کنند، خداوند می فرماید: «الشَّيْطَانُ يَعِدُكُمُ الْفَقْرَ وَيَأْمُرُكُم بِالْفَحْشَاءِ وَاللَّهُ يَعِدُكُم مَّغْفِرَةً مِنْهُ وَفَضْلًا» سوره ۲ آیه ۲۶۹ یعنی شیطان به شما وعده فقر و نداری می دهد و شما را به «فحشاء» امر می کند در حالی که خداوند آمرزش و فضل از جانب خودش را به شما وعده می دهد»؛

مفضل بن عمرو که یکی از اصحاب حضرت امام صادق علیه السّلام است گوید: نامه ای به حضرت نوشتم و درباره اعمال ناشایست و نامشروع برخی افراد پرسیدم. امام صادق علیه السّلام در جواب مرقوم کردند: ... خداوند در قرآن کریم می فرماید: «إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَالْإِحْسَانِ وَإِيتَاءِ ذِي الْقُرْبَىٰ وَيَنْهَىٰ عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَالْبَغْيِ يَعِظُكُمْ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ» یعنی همانا خداوند به عدل و احسان فرمان می دهد و به بذل و عطاء به خویشاوندان امر می کند و از انجام «فحشاء» و «منکر» و «بغی» نهی می کند و به شما پند می دهد باشد تا یادآور شوید»^۱

... وَإِنَّمَا أَمْرُ اللَّهِ بِالْعَدْلِ وَالْإِحْسَانِ وَإِيتَاءِ ذِي الْقُرْبَىٰ يَعْنِي مَوَدَّةَ ذِي الْقُرْبَىٰ وَابْتِغَاءَ طَاعَتِهِمْ وَيَنْهَىٰ عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَالْبَغْيِ وَهُمْ أَعْدَاءُ الْأَنْبِيَاءِ وَأَوْصِيَاءُ الْأَنْبِيَاءِ وَهُمْ الْمُنْهَىٰ مِنْ مَوَدَّتِهِمْ وَطَاعَتِهِمْ يَعِظُكُمْ بِهَذِهِ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ...

و همانا خداوند به عدل و احسان و بخشش به «ذی القربی» (که مقصود اهل بیت هستند) امر فرموده است و (بخشش به ذی القربی) به معنای مودّت ذی القربی و پیروی آنهاست و از «فحشاء» کارهای زشت و «منکر» کارهای ناپسند و «بغی» ستم کاری» نهی فرموده که آنان دشمنان پیامبران و جانشینان پیامبران هستند که دوستی و اطاعت آنها حرام است. خداوند شما را بدین پند دهد؛ باشد تا یادآور

شوید...^۱

کدام یک از دشمنان اهل بیت که همگی «فحشاء» هستند، پست‌ترو پلیدتر از شمر و یزید و عمر بن سعد است؟

محمد بن منصور گوید: درباره این سخن خداوند تعالی که می‌فرماید: «وَإِذَا فَعَلُوا فَاحِشَةً قَالُوا وَجَدْنَا عَلَيْهَا آبَاءَنَا وَاللَّهُ أَمَرَنَا بِهَا قُلْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَأْمُرُ بِالْفَحْشَاءِ أَتَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ». و چون مرتکب عمل «فاحشه» شدند، گفتند پدران خود را چنین یافتیم بلکه خداوند ما را به انجام آن امر نمود، (ای پیامبر) بگو خداوند به «فحشاء» امر نمی‌کند، آیا درباره خداوند چیزی می‌گویید که بدان آگاهی ندارید؟» از امام صادق علیه السلام پرسیدم. امام فرمودند: آیا تا کنون کسی را دیده‌ای که گمان کند خداوند به زنا (روابط نامشروع) و شراب‌خواری یا چیزی از این کارهای حرام امر فرموده است؟

(راوی گوید:) عرض کردم: نه. فرمود: این «فاحشه‌ای» که ادّعا می‌کنند خداوند بدان امر کرده است، چیست؟ عرض کردم: خدا و ولیّ خدا آگاه‌تر هستند. فرمود: به راستی که این بیان درباره پیشوایان ظلم است که مردم ادّعا کردند خداوند آنان را به پیروی از کسانی امر نموده که خداوند به پیشوایی آنان فرمانشان نداده است و خداوند بدین وسیله، سخن آنان را به ایشان باز می‌گرداند و به ما خبر می‌دهد که آنان براو دروغ گفتند و خداوند این کار آنان را «فاحشه» نامیده است.^۲

بنابراین فرا خواندن به سوی افرادی از قبیل شمر و یزید و عمر سعد و سایر قاتلان امام حسین، همان فاحشه‌ای است که خداوند هرگز بدان امر فرموده است و داعیان این سخنان، به خدا دروغ می‌بندند و خداوند درباره اینان می‌فرماید:

فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ كَذَبَ عَلَى اللَّهِ وَكَذَّبَ بِالصِّدْقِ إِذْ جَاءَهُ أَلَيْسَ فِي جَهَنَّمَ مَثْوًى لِّلْكَافِرِينَ (سوره الزمر آیه ۳۳) یعنی کیست ستمکارتر از آنکه برخدا دروغ بندد و چون راستی او را آید، آن را تکذیب کند. آیا در

۱- بصائر الدرجات: ۵۲۶/۵۳۶ ب ۲۱ ح ۱ حدّثنا علی بن ابراهیم بن هاشم قال: حدّثنا القسم بن الربیع الوّراق، عن محمد بن سنان، عن صباح المدائنی، عن المفصل: أنّه کتب إلى أبي عبد الله عليه السلام فجاءه هذا الجواب من أبي عبد الله عليه السلام:.

و مختصر البصائر: ۲۳۸ ح ۲۴۷/۴ القاسم بن الربیع الوّراق و محمد بن الحسین الخطّاب، عن محمد بن سنان، عن صباح المدائنی، عن المفصل بن عمر: أنّه کتب إلى أبي عبد الله عليه السلام كتاباً فجاءه هذا الجواب من أبي عبد الله عليه السلام:.

البرهان في تفسير القرآن: ۵۴/۱ ح ۱۸۵/۳- از بصائر الدرجات سعد بن عبدالله، بحار الأنوار: ۲۴/۲۸۶ ب ۶۶ ح ۱ از البصائر.

۲- بصائر الدرجات: ۳۴ ب ۱۶ ح ۴ حدّثنا أحمد بن محمد، عن الحسين بن سعيد، عن محمد بن منصور قال:.

جهنم جایگاهی برای «کافران» نیست؟

این‌ها همان کسانی هستند که امام معصوم علیه السلام می‌فرماید: چنان به قتل امام حسین علیه السلام راضی هستند که اگر در کربلا حاضر بودند، خود اقدام به قتل سیدالشهداء علیه السلام می‌کردند؛

محمد بن ارقط از امام صادق علیه السلام نقل می‌کند که حضرت به من فرمودند: آیا در کوفه بار نهادی؟ عرض کردم: بله. فرمود: آیا قاتلان امام حسین علیه السلام را در میان خودتان دیدید؟ گوید: عرض کردم: فدایت شوم؛ یک تن از آنان را نیز ندیدم. فرمود: در این صورت تو، قاتل راتنها کسی می‌دانی که بکشد یا تولیت کشتن را برعهده گیرد؟ آیا به این سخن خداوند گوش نداده‌ای: «قُلْ قَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِنْ قَبْلِي بِالْبَيِّنَاتِ وَالَّذِي قُلْتُمْ - فَلِمَ قَتَلْتُمُوهُمْ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ». (ای پیامبر) بگو: پیش از من فرستادگان الهی همراه با دلیل و نیز به آنچه شما می‌گویید، آمدند، اگر راست می‌گویید (که با دیدن بینه و معجزه ایمان می‌آورید) چرا آنان را کشتید؟» کدام فرستاده که پیش از حضرت محمد صلی الله علیه و آله و سلم در میان آنان بود؟ میان حضرت محمد صلی الله علیه و آله و حضرت عیسی، فرستاده‌ای نبود بلکه آنان به کشتار فرستادگان الهی راضی و خشنود بودند و به این جهت است که «قاتل» نامیده شدند.^۱

بنابراین کسانی که به کشته شدن امام حسین علیه السلام راضی باشند، «قاتل» سیدالشهداء علیه السلام به حساب می‌آیند.

عبدالسلام بن صالح گوید: به امام رضا علیه السلام عرض کردم: یابن رسول الله، نظر شما چیست درباره حدیثی که از امام صادق علیه السلام روایت شده مبنی بر اینکه چون قائم آل محمد قیام کند، فرزندان قاتلان امام حسین علیه السلام را به خاطر کار پدرانشان می‌کشد؟ امام رضا علیه السلام فرمودند: چنین است و این روایت صحیح است. راوی گوید به حضرت عرض کردم: پس این سخن خداوند عزوجل که می‌فرماید: «وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ هِيَ كَسْ بَارِ گناه دیگری را به دوش نکشد» چه معنایی دارد؟ فرمود: خداوند در تمام سخنانش راست فرمود اما فرزندان قاتلان امام حسین، به کار پدران خویش راضی هستند و به آن افتخار می‌کنند، و به راستی کسی که نسبت به کاری رضایت داشته باشد، مانند کسی است که آن کار را انجام داده است. و اگر مردی در مشرق زمین کشته شود و مرد دیگری در مغرب

زمین به قتل او راضی باشد، آن که راضی است نزد خداوند شریک قاتل است و چنین است که قائم آل محمد چون قیام کند، آنان را به خاطر کار پدرانشان خواهد کشت.^۱

معصومین علیهم السّلام در مواضع بسیار، می فرمایند: قیام امام زمان، قیام به خون خواهی سیدالشّهدا است، ندای آلا یا اهل العالم امام زمان آغاز حرکت قیام است و شعار قیام «یا لثارات الحسین» است: «وَمَنْ قُتِلَ مَظْلُومًا فَقَدْ جَعَلْنَا لَوْلِيَّهِ سُلْطَانًا فَلَا يُسْرِفُ فِي الْقَتْلِ إِنَّهُ كَانَ مَنْصُورًا» (سوره الإسراء آیه ۳۴) یعنی و آن کس که مظلوم کشته شود، به راستی برای ولیّ دم او، چیرگی قرار دادیم که در کشتار اسراف نمی کند، همانا او «منصور» است.^۲ «مظلوم» در این آیه، سیدالشّهدا امام حسین علیه السّلام است و «منصور» امام زمان علیه السّلام هستند که در هنگام ظهور، به خون خواهی امام حسین علیه السّلام، قیام می کنند. این حرکتی فکری است برای بیهوده جلوه دادن انتقام از قاتلان و ظالمان نسبت به ائمه اطهار و بیهوده جلوه دادن قیام امام زمان عجل الله فرجه الشّریف.

اینان مصداق اتم: «يُرِيدُونَ لِيُظْفِقُوا نِوَرَاللّهِ بِأَفْوَهِهِمْ» (سوره صف: آیه ۹) هستند. این ها می خواهند به نام امام حسین علیه السّلام، نام دشمنان ایشان را بالا ببرند و دیگر نه اینکه نام امام حسین و پیروی از راه ایشان عامل فیض دنیا و عقبی است، بلکه ظلم به امام حسین فیض عظیمی را در پی دارد طوری که همه مؤمنان مدیون او و ظلمی که روا کرده است، خواهند شد و کدام دشمنی بالاتر از اینکه به نام دین، تیشه به ریشه دین زده شود؟

این بیانات در حقیقت به دنبال مشروعیت بخشیدن به فعل دشمنان و قاتلان اهل بیت هستند و به یقین جایگاه چنین افرادی در اسفل السّافلین جهنّم، بلکه در که ای پایین تر با عذاب شدید تر و دردناک تر خواهد بود زیرا ظلم گناه است ولی اعتقاد داشتن به ظلم و حق جلوه دادن آن و ایجاد کردن مشروعیت ساختگی برای آن، گناهی بس سخیف تر و عظیم تر است.

اگر بنا بر قیاس های کثیف اینان باشد تمام ظالمان دوران، تمام کفار تمام مشرکین به این لحاظ که در جبهه علیه حق قرار گرفتند و با باطل بودن خود، موجب نمود حق شدند و توجه را به سوی حق جلب کردند، همه اینها مستحق خواهند بود که وارد بهشت شوند.

۱ - عیون أخبار الرضا علیه السّلام: ج ۱ ص ۲۷۳ ب ۲۸ ح ۵ و علل الشرائع: ج ۱ ص ۲۲۹ ب ۱۶۴ ح ۱.

۲ - مراجعه کنید به: تفسیر العیاشی: ج ۲ ص ۲۹۰ ح ۶۷ و ص ۲۹۱ ح ۶۹، الکافی: ج ۸ ص ۲۸۸ ح ۳۶۴، کامل الزیارات: ص ۶۳، الغیبة شیخ طوسی: ص ۱۸۹، مناقب آل ابی طالب علیهم السّلام: ج ۴ ص ۴۷، تأویل الآیات الظّاهرة: ص ۲۷۴-۲۷۵ و ...

کسی که می گوید وظیفه ماست بگوئیم لعن الله عمر بن سعد لعن الله شمر و بعد می گوید: باید متشکر شمر و عمر سعد باشیم، خودش به صراحت عنوان کرده که من نظری دارم، آیات و احادیث نظری خلاف آن دارند، حال ما باید در پی کدام یک روان باشیم؟

این ها، دست های پشت پرده ای است که به صورت منسجم عمل می کند تا به جای برآوردن ندای مظلومیت امام حسین علیه السلام، دشمنان ایشان مظلوم جلوه داده شوند و حق ورود به بهشت را داشته باشند اما؛ بهشتی که از نور امام حسین علیه السلام آفریده شده است، هرگز جایگاه قاتلان و ظالمان به آن بزرگوار نخواهد بود، رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم فرمودند: «وَفَتَقَ نُورَ الْحُسَيْنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ وَ خَلَقَ مِنْهُ الْجَنَانِ وَ الْحُورَ الْعَيْنِ» یعنی خداوند نور وجود امام حسین علیه السلام را شکافت و از آن بهشت و حوریان بهشتی را آفرید.

برای ذکر آنچه در روز قیامت رخ خواهد داد، مجال نیست و از میان تمام احادیث اهل بیت علیهم السلام که در احوال قیامت وارد شده است تنها یک نمونه را ذکر می کنیم: رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم فرمودند: وقتی روز قیامت فرا برسد، گنبدی از نور برای حضرت فاطمه علیها السلام برپا می شود و حسین صلوات الله علیه در حالی که سر خود را به روی دست گرفته است، به آنجا رو می آورد. هنگامی که فاطمه علیه السلام او را با این حالت مشاهده کند، آن چنان شیونی سر می دهد که در آن جمع هیچ فرشته مقرب و پیامبر مرسل و بنده ی مؤمنی نمی ماند مگر اینکه برای ایشان اشک می ریزند. در این هنگام خداوند مردی را با بهترین صورت و بدون سر، تجسم می بخشد که با قاتلان آن حضرت به خون خواهی قهرآمیز می پردازد. سپس خدا قاتلان حضرت و کسانی که برای قتل حضرت مجهز شده بودند و آنانکه به نوعی در شهادت ایشان سهیم و شریک بوده اند را جمع می کند. آن مرد آنها را می کشد تا اینکه به آخرین آنها می رسد. پس زنده می شوند و امیرالمؤمنین علیه السلام آنها را می کشد. سپس زنده می شوند و امام حسن علیه السلام آنان را می کشد. سپس زنده می شوند و امام حسین علیه السلام آنها را می کشد. سپس زنده می شوند (تا آنجا که) از فرزندان ما هیچ کس باقی نمی ماند مگر آنکه آنان را کشته باشد. در این هنگام است که خدا خشم را برطرف می کند و غم فراموش شود.

سپس امام صادق علیه السلام فرمودند: خداوند شیعیان ما را بیامرزد، به خدا سوگند که شیعیان ما

مؤمنان راستین هستند. در مصیبت به وسیله طولانی نمودن ناراحتی و تأسف خوردن با ما شریک شدند.^۱

سخن آخر، کلام پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم که فرمودند:

أَلَا وَلَعَنَ اللَّهُ قَتْلَةَ الْحُسَيْنِ وَ مُحَبِّيهِمْ وَ نَاصِرِيهِمْ، وَ السَّاكِتِينَ عَنْ لَعْنِهِمْ
مِنْ غَيْرِ تَقِيَّةٍ تُسَكِّتُهُمْ أَلَا وَ صَلَّى اللَّهُ عَلَى الْبَاكِينَ عَلَى الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ
عَلَيْهِمَا السَّلَامَ رَحْمَةً وَ شَفَقَةً، وَ اللَّاعِنِينَ لِأَعْدَائِهِمْ وَ الْمُتَمَلِّئِينَ عَلَيْهِمْ
غَيْظاً وَ حَنَقاً أَلَا وَ إِنَّ الرَّاظِينَ بِقَتْلِ الْحُسَيْنِ عَلَيْهِ السَّلَامَ شُرَكَاءُ قَتَلْتِهِ، أَلَا
وَ إِنَّ قَتَلْتَهُ وَ أَعْوَانَهُمْ وَ أَشْيَاعَهُمْ - وَ الْمُقْتَدِينَ بِهِمْ بُرَاءً مِنْ دِينِ اللَّهِ.

لعنت خداوند جاری است و روان باشد برقاتلان حسین و دوست داران آنان و یاری دهندگان آنان و نیز کسانی که از لعنت آنان ساکت هستند بدون تقیّه ای که سبب سکوت آنان باشد. همانا صلوات خداوند روان است و روان باشد بر کسانی که از روی دل سوزی و محبت بسیار گریه کنندگان بر حسین بن علی علیهما السلام هستند، به راستی که قاتلان حسین و یاران و پیروان آنان و نیز کسانی که به آنان اقتدا نمودند (یعنی عمل آنان را تأیید نموده و بدان معتقد شدند) از دین خداوند بیزار هستند.^۲

۱- ثواب الأعمال: ۲۱۶، اللهوف: ۱۳۷، مشیرالآحزان: ۸۱، بحار الأنوار: ۴۳/۲۲۱ ب ۸ ح ۷.

۲- تفسیر منسوب به امام حسن زکی عسکری علیه السلام: ص ۳۶۹.